

notri čepel. No, kje pa bo zdaj d. p. Verstovšek zborovanje imel, ker zdaj nimamo več klerikalnih gostiln tukaj??

Martinčan.

Ješence. Slavni g. urednik! Podpisani posim, naj se v „Štajercu“ sledeče objavi: Jaz kot naročnik „Štajerca“ bil sem že večkrat od župnika Muršeca proti drugim osebam napaden in za danes le nekaj odgovarjam: Naš župnik vprašal je pred kratkim neko žensko, ako ima njen gospodar „Štajerca“; ker pa baje ni pravo izvedel, razlil je takoj svojo sveto jezo nad menoj, ter rekel proti taisti ženi, da mi je že večkrat pošto poslal, naj pridem k njemu. Vprašam Vas g. župnik, k čemu neki bi naj šel k Vam? Saj nisem pri Vas nič izgubil. Če pa hočete izvedeti, kaj sem za en ptič, za vprašajte občinskega predstojnika na Ješenci, pri katerem se mi je moja dolžnost naznaniti; ni pa nikjer postavno, da bi se tudi v farovžu moral naznaniti. Tožili ste tudi, g. župnik, proti drugi osebi, da Vas v „Štajercu“ črnim; no in kaj treba črniti, črni ste itak dovolj od zunaj in znotraj, in prav nič Vam jaz nisem kriv, ako Vam „Štajerc“ kako resnično prinese pod nos. Ali je morda „Štajerc“ česa lagal o Vas? Tožite, ako ni res! Neka lažniva tretjerednica povedala je našemu župniku, da pojdem iz Ješence in baje se mu bode težek kamen od srca odvalil. Bržkone bode tukaj Muršecu vso veselje in up po vodi splaval, ker to ni res. Saj pošteno živim in mi nihče ni odpovedal stanovanja; ako bi se pa to le zgodilo, potem si nimate g. župnik kaj veseliti, ker prišel bi le bližje Vas in to bi ne bilo dobro, ker jaz bi Vas le prepogosto obiskal, in morali bi mnogokrat v Vašo klet, ker tam bi ga podušla kak literček, ker šnopsa jaz ne pijem, čeprav imam ptujskega „šnopsarja“, kakor ste ga imenovali iz prižnice na dan-20. X. Povem Vam za danes: Ako Vas še kaj glava boli, recite Vaši kuharici, naj Vam daje ona mrzle obkladke, ker moji bi bili prevroči. Ali ste morda pozabili na leto 1906? Kaj je pa bilo takrat? Le premislite no malo nazaj, mogoče si še kaj spomnite? Ali še veste, kaj ste mi bili taistega leta za en veliki dobronik? Jaz si še dobro spominjam. Ne mislite g. župnik, da sem kak neumnež, brijem se sam in se ne pustim od drugih briti. Sem pravi kristjan, čeprav imam „Štajerca“, verujem v Boga, ali za politikujoče farje pa res ne dam piškavega oreha. Za zdaj bodite pozdravljeni, g. župnik. od „Štajercijanca“, Viktor-ja Bachmann.

Zobna krêma

KALODONT
Ustna voda 40

Hrvatje smo postali!

Človek ne vé, ali bi se nasmeljal tej trditvi ali kaj, — v vseh slovensko-klerikalnih listih čitamo zdaj na dolgo in široko, da smo postali

Hrvati. Slovencev ni več, slovensko ljudstvo je izginilo iz pozorišča brez sledu, — od bozanske meje pa do Celovca in Spielfelda živijo zdaj Hrvati...

Tako so dekretirali naši klerikalni poglavarji, na čelu jim „nekronani vojvoda kranjski“ dr. Ivan Šušteršič.

Slovensko ljudstvo niti ne vé, da se je na komando kranjske gospode tako rekoč v trenutku spremenilo, da je zginilo v hrvatskem morju, da mu morajo biti zdaj Jukiči vzori in da ni več nobenih štajerskih, koroških in avstrijskih mej... Pa je tako in kdor tega ne veruje, naj premaga gnus in naj za trenutek v klerikalne liste pogleda. Tam stoji vse to črno na belem. V Ljubljani so imeli hrvatski in doslej slovenski voditelji neko skupno zborovanje, na katerem se je mnogo bobnalo in ropotalo. Objemala sta se hrvatski pravaš dr. Štarčević in slovenski klerikalni pol-bog dr. Šušteršič. In vsi mali in manjši voditelji in voditeljčki so se za njima objemali in poljubovali, kot „en narod,“ kot „Hrvati...“ Mariborski dr. Anton Korošec je govoril v imenu spodnje-štajerskih „Hrvatov,“ Grafenauer pa zopet v imenu koroških „Hrvatov“... Sicer pa govorimo o tem zborovanju še drugič.

Hrvati smo torej postali!

Pa stvar ni tako smešna, kakor izgleda na prvi pogled. Stvar tudi ni tako nedolžna, kakor izgleda na prvi pogled. Ljudje a la Šušteršič, Korošec ali Grafenauer naj bi le poskusili, recimo na Ruskem ali v Srbiji take ideje sprožiti. Naj bi tam javno in ob belem dnevu državno ustavo napadali ter njene stebre izpodkopavali. Našli bi se z vsemi svojimi „ideali“ prav hitro v Sibiriji... To, kar počenja ta klerikalna gospoda, je predrzni in brezobzirni napad na avstrijsko ustavo, korošnega izza časov madžaronskih uporov nismo več doživeli. Kar brez ozira na postavo in ustavo, brez ozira na zgodovinske pravice, brez ozira na stališče našega cesarja, hočejo slovenski in hrvatski klerikalci naše kronovine raztrgati; avstrijsko mejo izbrisati in na končni cilj panslavizma delovati: na uresničenje nove jugoslovanske države. To je jedro vsega tega pod imenom „trializem“ skritega gibanja in vse lepe in sladke fraze, s katerimi mečejo ti v jezuitovskih šolah vzgojeni klerikalni velikaši okoli sebe, vse njih fraze o verstvu in o patriotizmu so le hinavščina, le zanjaka za nevedneže. Končni in pravi cilj je — jugoslovanska država. Ta cilj pa tudi nočejo doseči iz bogve kako vzvišenih narodnih ozirov; njih tajno upanje je edino to, da bi v taki „jugoslovanski državi“ njih setev še bolj v klasje šla, da bi svojo moč potem še lažji razvijali in ljudstvo še prostje zatirali ter vladali, — vladali po vzoru srednjeveških trinogov, z ognjem in mečem, z gromado in inkvizicijo...

Ali se jim bode to posrečilo?

Izbrali so si za svoj predrzni naskok pravi trenutek. Ravno zdaj, ko je ves Balkan v ognju, ko se tam doli tisočeri napol divji bojevniki

valjajo v svoji krvi, ko je naša država resnejša zaščitnica evropskega miru, ko je pa Avstrija na drugi strani v velikanski nevarnosti, da se sežejo balkanska plamena na njene meje, — ravno v tem trenutku počenjajo klerikalni voditelji razburjati duhove avstrijskem jugu, ruvati proti stebrom cesarstva, sejati nemir v Avstrijo, ki ji je v teh nevarnih časih složnost tak živo potrebna... Zato nevarnosti vojne s Srbijo so slovenski liberali pričeli protiavstrijsko gonjo, zdaj pa v časih, ko so pogledi celega sveta obrnjeni na Habsburško monarhijo, zdaj pričenjajo klerikalci položaj izrabljati...

Ali se jim bode posrečilo?

Oblasti molčijo, vlada molči in ne vidi ne sliši ničesar, — pa vendar se ne bode vsničila ideja te „skupne Velike Hrvatske“. Kajti ljudstvo ima tudi pravice. Ljudstvo bode govorilo. In slovensko ljudstvo na Štajerskem ter Koroškem ne mara izgubiti v hrvatskem morju, ne mara se družiti s balkansko „kulturo,“ — ljudstvo visi z vsem živci, z vsemi čuti in misli, z vso ljubeznjo na krasni svoji štajerski in koroški domovini. Ljudstvo ne bode dopustilo, da se panslavističnih hujskačev Koroško in Štajersko raztrga kakor staro cunijo, — in ljudstvo na Štajerskem in Koroškem bode zopet najboljši branitelj avstrijske misli!

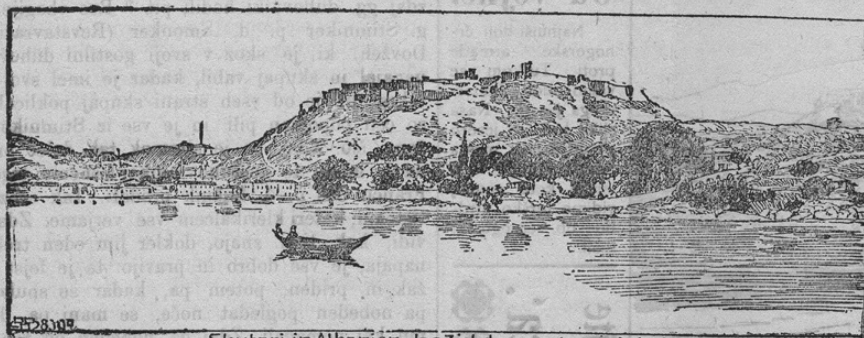
Novice.

Poštenost in denar. Veliki štajerski pisatelj

Peter Rosegger piše v svojem listu „Hengarten“ kratke a jako značilne črtice, od katerih naj sledečo posemamo: — „Govorili smo o plemenitosti, ki se jo najde mnogokrat pri vseh ljudeh. Neki bančni direktor mi je pri tem tole dogodbico povedal: Nekega dne imel je direktor naznaniti neki navadni ženski, vdovi uradnika, da je bila napravila glavni dobiček pri turških srečkah. Da bi žena vsled preneglega veselja morda ne trpela na svojem zdravju, ako bi ji stvar neposredno in hitro naznanil, hotel ji je direktor njeno srečo osebno in prav previdno povedati. Pustil jo je poklicati. Prišla je v svoji revni obleki vprašala ponižno, kaj želijo od nje. — „Ljuba gospa, vi posedujete eno turško srečko.“ — „Ja, zdi se mi“, je odgovorila. In on: „Zaznamovana je v naši banki in jaz imam prijetno nalogo, Vam naznaniti, da ste s to srečko dobiček napravili.“ — „Tako?“ je rekla žena mirno. — „In sicer veliki dobiček“, pristavil je direktor počasi. — „Tako?“ je zopet rekla. — „Glavni dobiček za 200 tisoč goldinarjev!“ — „Tako?“ je rekla popolnoma mirno. — „Ja, gospa, ali živite v tako lepih razmerah, da Vas to naznanilo prav nič ne razburi?“ — „Pet nepreskrbljenih otrok imam“, je odgovorila. — „No torej! Zdi se mi, da bode enkrat prav dobro vino zrastle!“ — „Saj se veselim“, je rekla, „a ljubi Bog naj stori, da bodejo moji otroci pridni ostali, čeprav bodo denar imeli!“

Bog in vino. Še nekaj nežnega iz Roseggerjevega lista! — „Na predpustni torek prišel je stari znanec k meni in je povedal pravljico o Bogu-očetu in svetemu Petru. Bog-oče se je nekega dne pritožil, da ljudje na zemlji, kadar imajo kislno vino, vedno kličejo: „O Bog, kako slabo je vino!“ Vedno vežejo božje ime s slabimi stvarmi, to pač mora Boga jeziti! „Tukaj pa bi že vedel nekaj svetovati“, odgovoril je Peter, „pusti, da bode enkrat prav dobro vino zrastle!“ „Prav imaš, Peter, to storim tudi“, rekel je Bog-oče. „Da bodejo ljudje vsaj imeli priložnost, izreči moje ime skupaj z dobro stvarjo.“ Potem je napustil Bog prav izborno vinsko leto priti. Petra pa je poslal na zemljo, češ da naj izve, kaj ljudje zdaj pravijo. Dolgo je Peter izostal in ko je končno nazaj prišel, bil je jako slabe volje. „No, Peter, kaj pravijo ljudje k novemu vinu?“ vprašal je Bog-oče. „Gospod“, odgovoril je Peter, „ti imaš srečo. Napravi kar hočeš, nikdar ti ne bodejo ljudje prave časti dali.“ „Kaj pa pravijo?“ „Ja“, povedal je Peter, „pijejo na vse pretege, cmokajo z jeziki in pravijo: „Vraga, kako dobro je vino!“

Od vojske.

Skutari in Albanien, das Ziel des montenegrinischen Vormarsches.

Naša slika kaže glavni cilj črnogorske vojske, turško mesto Skutari. Mesto leži okroglo 25 km od Jadranskega morja na južno-vzhodnem bregu istotako imenovanega jezera. Skutari je glavno mesto severne Albanije in ima 35.000 prebivalcev. Tu je tudi garnizija 24. turške divizije. Velika vojašnica je obdana z zidovi in jarkom in podobna trdnjavi. Mesto Skutari ima znane

nito zgodovinsko preteklost. Najbolj je cvetelo za časa Stefana Dušana. Potem je prišlo v last Benetk in je ta takratna republika v Skutari zbirala orodje. Šele po desetletja trajajočih krvavih bojih dobili so 1. 1479 Turki to mesto v svoje roke. Avstrija in V. v Skutari mnogo vpliva.